

Gulyás Zsolt és Torjay Valter művei

Az elmúlt években Sárváron a képzőművészet iránt érdeklődők igazán gazdag programot láthattak, és benne sok olyan tárlatot, melynek alkotói a városhoz kötődtek.

Ilyen volt az ősszel, a Városi Művelődési Központ által megrendezett Fábíán Gyula, Biczó Ilona, Fábíán Mária emlékkiállítás, a korábbi években az innét elszármazott Fóth Ernő, Mészáros László és Gál Tamás tárlatai.

Gulyás Zsolt: Önarckép

A könyvtár szintén szép sorozattal dicsekedhet. Bemutatta többek közt Gottesmann Alfréd, Szabó László, Németh József, Brankovics Éva képeit és Németh Mihály rajzait.

Németh József emlékkiállításán az unoka, Torjay Valter beszélt, és már akkor felmerült az a gondolat, hogy majd egyszer Ő következzen. Itt van most, és hívta, hozta kollégáját, barátját, akivel a katonaevek alatt ismerkedett meg, Gulyás Zsolt festőművészt. A nyáron mindketten Sárváron töltöttek egy jó hetet, a tizenháromvárosi Herbáth-ház vendégei voltak, a várost és környéket járták és festették. Jó hangulatban teltek a napok, jó képek születtek. Egy kicsit irigylve is őket, arra gondoltam akkor, hogy milyen szép is lenne a városban egy nyári művésztelep, egy olyan képzőművészeti találkozó, amely összefogná az ittenieket az elszármazottakkal, amelyre meg lehet hívni például testvérvárosaink alkotóit, vagy bárkit, aki számunkra fontos, és vállalja ezt a kapcsolatot. A távoli jövőben talán majd valamikor...

De visszatérve a kiállításra, először a messzebről, a pesti belváros sűrűjéből jött Gulyás Zsolt műveiről pár szót: neki a sárvári nyári kiruccanást, elsősorban a természeti élmények gyűjtését jelentette, erre mindig, állandóan szüksége van. Itt a tárlaton látható egyik műve, a Szombathelyi úton levő napraforgótábla a kereszttel, vagy másik, a tizenháromvárosi kertek alatti Gyöngyös-kanyar, friss helyszíni vázlatok. Műveinek egy másik csoportját portrék alkotják. Önarcképe egy színvázlat, a zöld-piros ellenétére épül, sárga fényekkel és meleg árnyékokkal. A harmadik csoportban, az élményeket feldolgozva, továbbgondolva, szimbolikus műveket alkot. Ilyen a templontémájú képe – a nagy belső térbe belépő kis ember –, mondanivalója sokak által megélt élmény. Fi-

gyelmet érdemel a csendfölete, amelyen – műfaja és témája ellenére – minden mozog, vibrál, vonaglik, belső nyugtalanságot fejez ki. Lehet, hogy ez lesz majd a fiatal művész fő vonala? Csak kívánhatjuk neki, ebben egyedül alkothat, olyat, ami talán nem népszerű, nem kasszasiker, de fontos és túlmutat a közvetlen természeti élményeken, – belülről jön. Balog Jenő és Fischer Ernő tanítványa, de nem a festészeti stílusban hatottak rá. Hitvallásában elmondja, hogy képein az igazságot keresi. Ez elsősorban önmagának fontos, hogy szembesülhessen a gondolatok megfogalmazásával – csak így van értelme az alkotásnak. Szavaiból a művész felelőssége érződik ki.

A két kiállító közül egyik sem foglalkozik a mai ultramodern irányzatokkal – fiatal koruk ellenére inkább korábbi korszakokhoz nyúlunk vissza. Nosztalgia ez, vagy egyéni alkat, lehet, hogy mindkettő.

Ez utóbbiak fokozottan vonatkoznak a másik kiállítóra, Torjay Valterre. Az ő vonzódása Sárvárhoz többszörös: szülei is ide kötődnek és a nagypapa, Németh József kőművesmester festményei jelentették számára az első képi élményeket. A szombathelyi tanárképző rajz szakát végezte, Körmenden tanít, Szombathelyen lakik és Sárváron is ithon van. Erről tanúskodik több képe: a vadkertű út, az erdő széle, ame-

Torjay Valter: Nem vár már rám semmi jó (Eh!)

lyeken a fény, a lombok, az árnyékok megfestése a XIX. századi, XX. század eleji klasszikus magyar festészetre emlékeztetnek. Nem is tagadja ezt, ez az eszményképe, vonzódása az elmúlt „paradicsomi” állapot után, a teljes harmónia után. A tanulmányok hatása ez, érdeklődési kör, romantika, amely a Debussy-témánál is nyilvánvaló. Önarcképe is a klasszikus erőnyeket mutatja, mind a beállításban, mind a biztos rajzban, a fény és színhatásokban, mind a kép keretezésében.

Látható, mindkét kiállító más műveket hozott, máshonnan indultak, egyéni utakat keresnek a festészetben, mégis jó barátok, vállalták a közös bemutatkozást – és ez ma nem kis szó.

Mindkettőjüknek e kiállításon és a további munkálkodásban is sikereket kívánok.